

Author

ATTACHE, english

“Vaļveidīgo apziņa – Delfīni un vaļi”

Jashī(meitene no Plejādēm) - augi ir ne tikai piektajā blīvumā, bet kā apziņa tie ir “visur” , daļa no lielā viss, kas ir. Tie ir vienkārši atšķirīgi no dzīvniekiem un tā, ko cilvēki sauc par attīstītajām būtnēm. Un kāds nav mazāk attīstīts tikai tāpēc, ka tam nav pilsētu, kosmosa kuģu vai datoru. Tas vienkārši nozīmē, ka šis “kāds” darbojas citādāk, viņa apziņa darbojas iekšēji citādāk. Kad es saku “ visur”, es runāju par viņu esenci, viņu apziņu, nevis viņu ķermeni. Es domāju, ka viņu apziņa ceļo pa blīvumiem, un tāpēc sanāk, ka viņi ir visos blīvumos.

Piemērs šim ir vaļveidīgo sugas kā vaļi un delfīni, kuru saprāts ir augstāk attīstīts par cilvēku saprātu uz Zemes (lielākajā daļā gadījumā). Viņiem nevajag pilsētu, ierīču vai jebkā cita, jo viņi apgūst un pieņem sev par saistošu visu caur saprātu. Viņi ir ļoti saprātīgi un iztēles bagāti. Viņi dzīvo pasaulēs, kuras paši radījuši savā saprātā, un daļa telpu šajās pasaulēs ar citiem, kas tās spēj redzēt, izmantojot sarežģītu un ļoti jaudīgu telepātiju. Ar šādu garīgās attīstības līmeni, viņiem gandrīz nekā vairāk par savu saprātu nevajag. Viņu smadzenes ir lielākas un sarežģītākas kā cilvēkiem.

Viņu pasaulē viss griežas ap ideju, ka viņi, lai arī ir individuāli, tomēr ir arī esības, daļa no esības. Tādejādi viņi dalās ar savām domām viens ar otru, saviem tēliem. Ar ideālajām pasaulēm, ļoti mierīgām un plūstošām. Viņi mīl atrasties, kā mēs teiktu, augstajās dimensijās. Sapņu pasaulēs. Vienmēr iztēlojoties ideālu, ideālas vietas, kur būt. Viņu pamatidejas ir mīlestība un veselums.

Paplašinot savu uztveri par to, kas viņi ir, gan kā indivīdi, gan kolektīvs, viņi vienmēr, vai gandrīz vienmēr, ir augstās vibrācijās. Viņi daudz ceļo savā saprātā un nosūta sarežģītas domformas viens otram. Bet ir diezgan neiespējami zināt, precīzi, ko tieši viņi domā, bet viņi domā un domā daudz. Viņi gandrīz visu dzīvi pavada domājot.

Viņi savā starpā dalās ar idejām, iemesliem, kāpēc viņi pieredz to, ko pieredz. Viņi ir sapņotāji. Viņi sapludina realitāti ar savu blīvo domu, lai tās kļūtu par vienu un to pašu. Viņu idejas par realitāti nav tik stingras vai objektīvas kā cilvēkiem, jo cilvēki ir iesprostoti savās piecās maņās, domājot, ka nekā cita nav, pat ja cilvēku instrumenti rāda ko citu. Daudzi cilvēki negrib vai nespēj saprast, ka realitātē ir daudz vairāk, ko varētu uztvert.

Cilvēki vienkārši nav tā dzimuši, lai saprastu šādas lietas, kur nu vēl, lai papļāpātu ar delfīnu. Delfīni nedomā kā cilvēki, viņi nav labāki vai sliktāki, tikai citādāki.

Iztēle, domas un idejas, sajūtas un emocijas, ir neloģiskas parādības cilvēkiem. Taču vaļveidīgajam tā ir realitāte. Viņi uzskata cilvēkus par ļoti ierobežotiem saprāta darbībā un garā. Viņi uzskata

cilvēkus par bīstami neempātiskiem un nezinošiem, tāpēc viņi no cilvēkiem pēc iespējas izvairās. Viņi redz, ka daļai cilvēku trūkst saprāta. Viņi redz šo cilvēku domas kā haotiskas, nestabilas un nenoturīgas.

Vaļveidīgajam, it īpaši pudeļdeguna pelēkajam delfīnam, ar ko es esmu visvairāk kontaktējusies, ir iespaids, ka cilvēki var redzēt un saprast, un apzināties ļoti šauru realitātes spektru, un tiem trūkst spējas ieskatīties savā esībā. Un tiem arī nav labas spējas peldēt un nirt.

Taču delfīns ir delfīns. Viņi ir empātiski un citādi nevar būt. Tāpēc viņi saprot, kāpēc cilvēki ir tik ierobežoti, un ir gatavi ciest cilvēku labā. Viņi nekavēsies cilvēkam palīdzēt, ja savā ceļā to satiks. Delfīni saprot cilvēkus daudz, daudz labāk kā cilvēki saprot paši sevi, un vēl vairāk, kā cilvēki var saprast delfīnus.

Delfīns ir teju visattīstītākā būtne, kura ir Zemes okeānos. Un ir skumji to atzīt, bet delfīni ir visaugstāk attīstītās būtnes garīguma ziņā uz Zemes.

Tomēr viņi aizvien nogalina, lai paēstu. Viņi saprot, kāpēc tas tā ir, viņi pateicas zivīm, ka tās ir, un viņi saprot, ka uz Zemes ir barības cikls. Viņi nogalina zivis saudzīgi, tās gandrīz nesakožot, bet izmantojot attīstītu skaņas ieroci – saspiestu skaņu. Tā arī palīdz viņiem aizsargāties no haizivīm, kuras no viņiem bēg.

Delfīns var nogalināt lielu haizivi no 30- 40 metru attālumu. Viņi var apstādināt tās sirdi ar saspiestu skaņu no viņu speciālā orgāna, sonāra, (cilvēku zinātnē saukta par hidrolokatoru), kurš atrodas aiz viņu pieres. Viņi var pielietot to, lai atrastu zivis tumsā, lai redzētu okeāna dibenu, lai izpeldētu starp akmeņiem tumsā, taču viņi var arī koncentrēt sonāra skaņu kā lāzeru. Kā lāzera staru un enerģiju ar letālu precizitāti.

Cilvēku jūras pētnieki zina par šo, bet dažādu iemeslu dēļ par to plaši nerunā, it kā tas nebūtu svarīgi. Tāpēc daudzi par to nezina.

Tomēr, daudzu valstu armijas ir centušās delfīnus izmantot savā arsenālā, bet šīs programmas ir cietušas neveiksmi, jo delfīni nepakļaujas dresūrai, un saprot viņu nolūkus. Delfīni mācās ātrāk par to dresētājiem, tāpēc pārstāj sadarboties.

Atgriežoties pie viņu saprāta, teju vai trūkst vārdu, lai aprakstītu viņu radītās pasaules. Delfīni vienkārši peldas ēterī apzināti, nezaudējot saikni ar savu fizisko ķermeni. Kamēr viņi uzturas tur, viņi ir tikai idejas. Idejas izpētīt dažādas pasaules vēl un vēl.

Savā saprātā viņi sevi neuzskata par fiziskām būtnēm. Viņi dzīvo izdomātās pasaulēs, kur viņi peld un plūst pa telpu, kura atgādina ūdeni, bet tas nav, šai telpai nav virsmas, tā ir jūra ar idejām, uztverto, piedzīvoto un prieku.

Delfīni vēlas saprast visu. Viņiem nevajag pat lietot savu delfīna ķermeni, lai apzinātos lietas, viņi nepieredz realitāti tikai caur ķermeni. Viņi pieslēdzas ēterim, daži saka, Akaša hronikām, un pēta tās. Pēta nevis tikai informāciju par delfīniem, bet par visu, kas ir un visu, kas nav.

Viņi saņem informāciju no ētera un dalās ar savām atziņām un atradumiem viens ar otru. Viņiem ir savs delfīnu humors. Lai to paskaidrotu – iztēlojoties, ka delfīns iztēlojas sevi par putnu un lido starp zvaigznēm, kuras mirdz un ir dažādās krāsās. Viņi cenšas saprast visu visaugstāko kosmisko saprātu un visu visaugstāko kosmisko radītāju.

Tādi, kādi viņi ir uz Zemes, kā pudeļdeguna delfīni, tas ir tikai viņu fiziskais aspekts, kurš ir maza daļa ārkārtīgi sarežģītai esībai, kuru definē tās saprāts, un tas, ka tā dzīvo pati sevis radītajā realitātē.

Apskatot visas vaļveidīgo sugas, es nešķirošu, kura ir augstāk un zemāk attīstīta. Es māku pastāstīt par delfīniem, jo tie nāca ciemos, kad es dzīvoju uz Zemes, uz salas. Viņi piepeldēja man klāt un telepātiski komentēja: “Klau, Tu taču neesi no šejienes?! Klau, vai Tu tiešām dzirdi mani? Cik interesanti!”

Es nerunāju delfīnu valodā. Viņiem nav valodas, un viņiem nevajag valodu. Kaut arī viņi lieto kodētas skaņas, lai sazinātos, kad attālums ir ļoti liels. Mūsdienās jūrā ir dzīva satiksme – kuģi un zemūdenes, kuras rada tik daudz trokšņa, ka traucē vaļveidīgajiem un rada lielas grūtības tiem.

Taču skaņas, lai arī mēs domājam, ka viņi galvenokārt lieto tās, netiek izmantotas pamatā, lai sazinātos. Pamatā ir telepātija. Un ideja ir ideja. Vārdi nav vajadzīgi. Viņi saprot manas idejas, un es viņu, vismaz daļēji.

Viņi vienmēr bija tuvumā manai salai mazās grupās. Es viņus varēju redzēt spēlējamies nostatus. Kad viņi pietuvojās, haizivis attālinājās. Skaidrs, ka dabā viņi neiekļaujas barības ķēdē, jo viņiem ir automātisks ierocis, kas pārspēj jebkādas haizivs zobus.

Runājot par plēsoņdelfīniem (zobenvaļiem), es neteiktu, ka viņi ir daudz zemāk attīstīti. Delfīni arī nogalina. Viņi arī ir gaļēdāji. Taču plēsoņdelfīniem ir citi sapņi un cita pasaules uztvere, salīdzinot ar pudeļdeguna delfīniem. Bet man nav bijusi iespēja būt tuvumā zobenvaļiem.

Es reiz biju tuvumā pelēkajam vaļim, taču tas bija aizņemts, lēkājot un priecājoties par sevi. Tas bija jauns. Man bija sajūta kā redzot lielu delfīnu. Taču vaļi ēd planktonu, nevis zivis.

Vai jūs zinājāt, ka daudzās valstīs ir stingri aizliegts komunicēt un spēlēties ar delfīnu? Ir aizliegts peldēties kopā un socializēties ar delfīnu. Tas ir tā, jo delfīniem ir ļoti jaudīgas apziņu paplašinošas īpašības, kuras iedarbojas uz cilvēkiem. Ir pieredzes, ka spēlēšanās ar delfīnu atver apziņu un paplašina saprātu. Tāpēc kabala tos ieklasificēja kā bīstamus. Tāpēc, ka viņi atver cilvēka apziņu citām esības formām, citām pieredzēm, smalkajam plānam. Cilvēki, saskaroties ar delfīniem, kļūst garīgāki, mazāk materiālistiski, ar plašāku iztēli.

Runājot par zoodārziem un delfinārijiem, ieslodzītie delfīni kļūst skumji, viņi ieslodzījumu izjūt kā šausmas. Taču tajā pat laikā, tā kā viņi ir tik augstu attīstīti, un saprāts paceļas pāri jebkādam fiziskām barjerām, viņi savā saprātā vienmēr ir brīvi.

Runā, ka vaļveidīgie nāk no Sīriusa zvaigznāja. Taču, cik man zināms, viņi vienmēr ir bijuši visur, kur ir jūras un okeāni. Idejas “vienmēr ir bijuši”, “mūžīgi”, “bez sākuma un gala” daļai cilvēku ir grūti uztveramas. Jūs varat saukt delfīnus par svētām esībām tāpēc, ka viņu saprāts nav pilnībā iegājis fiziskajā miesā un matērijā. Viņi pārsvarā dzīvo smalkajās pasaulēs.